

Arrest

nr. 171 589 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat C. RAVACHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar dé aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.10.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.05.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch advies opgesteld door de arts-adviseur op 18.08.2015 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
 - 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
- Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM),

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

1.2. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 augustus 2015 waarvan sprake luidt als volgt:

"Geachte heer,

[...]

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.10.2014.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 06/06/2014 van Dr. Luc H., cardiologie;
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 24/09/2014 van Dr. Luc H., cardiologie;
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 15/10/2014 van Dr. André M., huisarts;
- Het medisch dossier bevat een geneesmiddelenvoorschrift d.d. 16/10/2014 van Dr. M.;

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 16/10/2014 van Dr. André M., huisarts;

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 31/12/2014 van Dr. M.A., cardiologie;

Het medisch dossier bevat een geneesmiddelenvoorschrift d.d. 06/01/2015 van Dr. M.;

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 31/12/2014 van Dr. Laurent F. inwendige geneeskunde;
- Het medisch dossier bevat een behandelingsfiche, niet gedateerd.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan een coronaropathie. Dit betekent dat hij verstoppingen vertoont op hartbloedvaten, ook coronairen genoemd. In 2011 deed hij een hartinfarct wat betekent dat een hartbloedvat volledig verstopt waarbij een deel van de hartspier geen bloedtoevoer en dus geen zuurstof meer krijgt. Hij kreeg reeds verschillende stents (= een soort spiraal dat in het bloedvat wordt ingebracht) om de hartbloedvaten terug doorgankelijk te maken. Dit gebeurde in 2011 en in 2014. Bij verminderde doorbloeding door de hartbloedvaten kan men beklemming op de borst krijgen en dit kan leiden tot een hartinfarct. Betrokkene krijgt de nodige medicatie om de doorgankelijkheid van de coronairen zo optimaal mogelijk te houden. Het medisch dossier laat niet toe te weten in hoeverre betrokkene een inspanning doet om alle cardiale risicofactoren te controleren zoals: niet roken, cholesterol en triglyceriden controleren, voldoende bewegen, lichaamsgewicht controleren, bloeddrukcontrole enz. De schade aan het hart van betrokkene is beperkt. Er is krachtsvermindering van de hartspier maar deze is "gematigd" dixit de behandelende arts..

Betrokkene neemt een ACE-inhibitor Coversyl (=perindopril), een cholesterolverlagend medicijn Simvastatine, Asaflow (=acetylsalicylzuur= aspirine), bisoprolol (= een bèta-blokker) en Nitroderm

(=nitroglycerine). Betrokkene heeft deze basismedicatie nodig alsook een jaarlijkse cardiologische controle. Het gaat om courante en veel gebruikte medicijnen.

De aandoening verhindert betrokkene niet te reizen. Mantelzorg is niet nodig

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Pakistan.

Beschikbaarheden van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOL-databank :

o van lokale artsen van 05/12/2013 met uniek referentienummer 3126;

o van lokale artsen van 13/05/2015 met uniek referentienummer 6664;

o van lokale artsen van 21/08/2013 met uniek referentienummer 3013;

Hieruit blijkt dat opvolging door een cardioloog en door een cardiochirurg mogelijk is in het Jinnah Medical College te Warsak Road Peshawar of in het Shifa International Hospital Pitras Bukhari Road H-8/4 Islamabad.

Beschikbaarheid van de medicijnen:

Acetylsalicylzuur=BMA 6664 en 3126

Bisoprolol=BMA 3013

Perindopril=ACE-inhibitor, kan vervangen worden door de equivalenten lisinopril of captopril, beiden ACE- inhibitoren= BMA 3126

Simvastatine=BMA 6664 en 3126

Nitroglycerine= BMA 6664

Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België.

Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Uit de rechtspraak van het EH RM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 E.V.R.M. (zie arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk.). Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EHRM eerder al als volgt: "(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...)

Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken.(...) (Arrest RvV nr. 81574 van 23 mei 2012)

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Indien nodig kan betrokkene terugvallen op liefdadigheidsorganisaties (NGO's, moskeeën en filantropie) die steun verlenen aan hulpbehoevende mensen in Pakistan. Het kan gaan om zorgen, medicijnen, voedsel of geld.² Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Pakistan- het land waar hij tenslotte meer dan 40jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. in zijn asielprocedure verklaarde betrokkene alleszins nog een vrouw en vier kinderen te hebben in het land van herkomst.

De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden' voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Pakistan.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

1.3. Ook op 25 augustus 2015 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is geschraagd door de volgende motieven:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 6 en 8 van het EVRM en artikel 6 van de RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

« Suivant la directive retour, « Les États membres devraient veiller à ce que, en mettant fin au séjour irrégulier de ressortissants de pays tiers, ils respectent une procédure équitable et transparente. Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. Lorsqu'ils utilisent les formulaires types pour les décisions liées au retour, c'est-à-dire les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement, les États membres devraient respecter ce principe et se conformer pleinement à l'ensemble des dispositions applicables de la présente directive » (considérant 6).

Le pays d'origine du requérant est le Pakistan. Le requérant souffre d'une insuffisance coronarienne. Un traitement adapté de cette maladie n'est pas disponible au Pakistan. En outre, ce pays souffre actuellement de graves tensions internes.

Voici ce qu'énonce le site de la diplomatie belge relativement à ce pays :

http://diplomatie.belgium.be/fr/Services/voyager_a_letranger/conseils_par_destination/asie/pakistan/ra_pakistan.jsp?referer=tcn:313-75882-64

Tous les voyages au Pakistan sont déconseillés.

Le 26 octobre 2015 s'est produit un tremblement de terre de magnitude 7.5 sur l'échelle de Richter dans la province du Badakshan au nord-est de l'Afghanistan. Le séisme a causé d'importants dégâts dans le nord du Pakistan ainsi que la mort de 261 personnes tandis que l'on dénombre 1836 blessés (bilan provisoire au 29/10/2015). La région de Hindu Kush, une chaîne montagneuse qui s'étend du centre de l'Afghanistan au nord du Pakistan, connaît fréquemment des tremblements de terre graves. C'est également le cas d'autres régions du Pakistan, comme en témoigne le tremblement de terre de 2005 qui a secoué le Cachemire, faisant 75.000 victimes. Les voyageurs se trouvant dans cette région sont alors sujets à de grands dangers : effondrements de bâtiments dans les villes et les villages, glissements de terrain dans les montagnes. Après un séisme, les réseaux d'électricité et de communications (GSM, e-mail) sont souvent perturbés, ce qui met les voyageurs dans l'impossibilité de communiquer avec l'extérieur durant plusieurs jours.

Depuis la mi-juillet 2015, des tirs ont lieu entre les armées indienne et pakistanaise à la frontière, causant plusieurs morts par semaine. Généralement, ces incidents armés ont lieu à la Line of Control au Cachemire. Mais le 28/08/2015, 6 personnes sont décédées et 46 autres ont été blessées dans les environs de la ville de Sialkot dans la province du Penjab, suite à des tirs de mortier. Il est fortement déconseillé de voyager dans la zone frontalière.

En raison de la présence endémique de cas de poliomyélite dans le pays et suite aux recommandations formulées par l'Organisation mondiale de la Santé en date du 5 mai 2014, il est fortement recommandé à toute personne voyageant vers le Pakistan de se faire vacciner, de préférence et au plus tard 4 semaines avant le départ. Il est également recommandé de se munir du Certificat international de vaccination attestant que le vaccin a été reçu au cas où demande en serait faite à la frontière. De plus amples informations peuvent être trouvées sur le site de l'OMS : www.who.int.

Sécurité générale

Les voyages touristiques au Pakistan sont déconseillés en raison de sérieux problèmes de sécurités (attentats terroristes, troubles, manifestations violentes, enlèvements, attaques par des commandos etc.) qui peuvent survenir à tout moment dans l'ensemble du pays. Les attentats contre les installations stratégiques et l'offensive militaire contre des groupes terroristes au Waziristan du Nord risquent toujours d'avoir des conséquences sur la situation sécuritaire dans l'ensemble du pays, où des cellules terroristes sont présentes et susceptibles de semer la terreur.

Les voyages d'affaires peuvent en principe être effectués dans les grandes villes moyennant les conditions reprises ci-dessous.

Tout le pays continue, à souffrir d'importantes coupures de courant qui affectent non seulement l'industrie locale mais aussi la vie quotidienne. Or, durant les mois de forte chaleur en été, les besoins en électricité augmentent pour alimenter les réfrigérateurs, les ventilateurs et les climatiseurs. En hiver, s'ajoute à cette situation la pénurie de gaz. Ce qui précède contribue à générer un certain mécontentement populaire.

Les voyages dans la province de Khyber-Pakhtoonkhwa (KP, anciennement NWFP), les Federally Administered Tribal Areas (FAT A) et le Baloutchistan sont déconseillés à tous. Cela vaut aussi pour l'instant pour la vallée de Swat et KP. Si l'on doit se rendre dans ces régions dans le cadre de missions précises (par ex ; Nations Unies ou organisations humanitaires), il est instamment recommandé de prendre contact avec l'Ambassade de Belgique et de communiquer les détails du voyage ou du séjour prévus ainsi que les données de contact. Voyager dans ces régions est particulièrement dangereux et absolument déconseillé. Les Belges qui se trouvent dans les territoires des F AT A, de KP et du Baloutchistan sont priés de quitter ces régions. Il est absolument déconseillé d'entrer au Baloutchistan par la route via l'Iran ou l'Afghanistan: le danger d'enlèvement avec risque d'assassinat est grand. Si une visite à Quetta ne peut être évitée, il faut s'y rendre en avion. Le voyage d'Islamabad à Peshawar peut se faire par l'autoroute.

Des régions précises au Sud-Pendjab (Multan, Bahawalpur) et dans le Sind, y inclus certains quartiers de Karachi connaissent de réels problèmes. Pour toutes les grandes villes du pays (y incluses Islamabad, Rawalpindi, Lahore et, a fortiori Quetta, Peshawar, Karachi) où des étrangers se trouvent, la violence se manifeste sous forme d'attentats (- suicides), de manifestations violentes, de violence religieuse sectaire et de toute sorte d'actes criminels . Le récent attentat sanglant perpétré au poste frontière de Wagah près de Lahore constitue un exemple de ce qui précède.

Il est recommandé dans tous les cas (i) de très bien préparer un voyage ou un séjour avec des personnes de confiance sur place, (ii) de limiter au minimum et de bien planifier les déplacements, (iii) de suivre l'actualité de très près et s'il y a des risques d'éviter les déplacements et de se mettre en sécurité et (iv) d'adopter un profil bas en toutes circonstances, de ne jamais se mêler de problèmes même s'ils semblent innocents et de s'éloigner rapidement de tout ce qui s'apparente à un problème.

Ceci vaut également pour les hommes d'affaires qui visitent le Pakistan dans le cadre d'activités commerciales ou économiques et a fortiori pour les compatriotes qui souhaitent visiter le Pakistan pour des raisons familiales.

Après le meurtre le 22 juin de 10 touristes étrangers à Chilas (camp de base Nanga Parbat, Fairy Meadows), le Gouvernement pakistanais a pris des mesures drastiques afin de renforcer la situation sur le plan de la sécurité dans cette région. Notamment à Skardu (Baltistan) et à Hunza, la situation semble normale. L'Ambassade recommande aux Belges qui souhaitent visiter ces régions d'observer une grande vigilance lors du voyage sur la Karakoram Highway, en particulier le trajet jusque Gilgit et conseille d'éviter tout séjour dans la ville de Chilas. Il est préférable de prendre des vols à partir d'Islamabad à Gilgit, Skardu ou Chitral.

Pour les voyages dans le Cachemire administré par le Pakistan ('Azad Jammu and Kashmir), l'Ambassade conseille de l'informer avant tout voyage. Depuis la mi-juillet 2015, des dizaines de personnes sont décédées près de la Line of Control suite à des tirs entre les armées du Pakistan et de l'Inde. Toute la zone frontalière est à déconseiller, pas seulement au Cachemire, mais aussi dans le nord de la province du Penjab.

L'ambassade précise qu'il lui est presque impossible d'intervenir en cas de difficultés rencontrées par nos compatriotes dans ces régions dont l'accès est interdit aux diplomates.

Menace de terrorisme

Depuis 2008 le pays est frappé par une vague d'attentats qui a coûté la vie jusqu'ici à des milliers de personnes, presque exclusivement des Pakistanais, mais aussi des étrangers. Ce sont principalement les villes de Peshawar et de Quetta qui sont frappées. Des attentats à Islamabad et à Lahore sont moins fréquents mais ne peuvent pas être exclus à la lumière de l'actualité. Ensemble avec Rawalpindi ces villes sont régulièrement touchées par la violence. L'organisation terroriste TTP s'est infiltrée dans tout le pays et vise l'élimination de l'État pakistanais. Les victimes sont surtout des policiers et des militaires mais il y existe aussi une tendance à cibler des civils (surtout les membres des minorités) ainsi que des étrangers. Suite à la guerre des drones qui touche le Pakistan et génère de nombreuses victimes, les sentiments anti-américains sont largement répandus et peuvent s'étendre à tous les Occidentaux. Ceci a mené à renforcer la surveillance de tous les lieux et bâtiments à caractère officiel ou étranger, en particulier les représentations diplomatiques et les bâtiments gouvernementaux, mais aussi les hôtels de luxe qui sont transformés en forteresses. Ils restent néanmoins des cibles potentielles et il est recommandé d'être vigilant à tout moment.

Comme démontré à l'occasion des attaques contre les aéroports internationaux de Karachi et Peshawar début juin 2014, les aéroports et gares du pays ne sont pas suffisamment sécurisées et constituent des cibles vulnérables.

Depuis le meurtre par un Taliban pakistanais de 10 touristes étrangers le 22 juin 2014, la violence s'est étendue à Gilgit-Baltistan, où des étrangers étaient explicitement ciblés. S'il s'agissait probablement d'une attaque isolée, fort est de constater qu'elle n'a toujours pas été éclaircie de manière convaincante. Suite à cet attentat, des mesures de sécurité plus drastiques ont été adoptées.

Les attentats ont principalement lieu pendant des fêtes religieuses précises, en particulier celles des minorités (chiites, chrétiens). Y assister, même comme spectateur, est fortement déconseillé. Cela vaut également pour les manifestations non-spontanées qui dégénèrent souvent en actes violents. Quand on y est confronté, il faut immédiatement faire demi-tour et chercher un abri sûr. Ce sont surtout les mosquées chiites qui sont visées : leur visite est expressément déconseillée. En ce qui concerne les visites aux églises, il faut rester vigilant et éviter les foules (p. ex. les dimanches).

Le personnel étranger des ONGs internationales actives au Pakistan a été victime, à maintes reprises, d'enlèvements. Seuls quelquesuns des otages ont été libérés, certains ont été tués, les autres ne sont toujours pas tirés d'affaire. Ces ONGs évitent de déployer leur personnel international sur le terrain.

Il est fortement déconseillé de voyager par la route terrestre dans toute la province de Khyber-Pakhtoonkhwa (KP, y inclus Swat, et toute la partie de la Karakoram Highway qui la traverse), les Federally Administered Tribal Areas (FATA) et le Baloutchistan. Suite à la lutte continue menée contre les talibans par l'armée pakistanaise dans ces zones frontalières, on note une forte augmentation des attentats suicides perpétrés en représailles, dirigés essentiellement contre les troupes militaires et la police mais qui peuvent également frapper la population locale et le visiteur occasionnel.

Criminalité

Bien que le Pakistanais en général soit hospitalier et fait preuve d'une curiosité sincère quand il rencontre des étrangers sur des lieux touristiques (cela va d'une petite discussion à une prise de photo avec la famille et à une invitation à venir prendre une tasse de thé à la maison), il convient de rester sur ses gardes sans être pour autant agressif. Le Pakistan n'est pas un pays touristique. Des cas de vol ou d'agression sont rares pour autant que l'on se comporte normalement et que l'on se déplace en journée, de préférence jamais seuls mais toujours en compagnie de Pakistanais ou de gens qui connaissent bien le pays (chauffeurs locaux, expats...)

Le copiage de cartes bancaires n'est pas à exclure et il est recommandé d'être toujours attentif quand on paie avec une carte de crédit. Il est recommandé de ne jamais sortir avec de grosses sommes d'argent et de laisser les documents originaux en sécurité dans un coffre-fort si l'on voyage (par ex. sur

la Karakoram) tout en n'oubliant pas d'emporter avec soi des copies de ses documents. Le risque de criminalité diminue à mesure que l'on adopte un profil discret et que l'on s'habille avec des vêtements locaux. Cependant on reste toujours reconnaissable comme étranger.

En ce qui concerne Islamabad, les visites aux marchés, restaurants et lieux publics sont en ce moment déconseillées pendant les horaires de haute fréquentation à cause de menaces terroristes (attentats suicides). On doit se prémunir contre la petite criminalité comme dans les autres grandes villes. Des vols de voitures ont lieu. Pour les déplacements, il existe des sociétés de taxis fiables (comme Radio Cab). Prendre de l'argent avec une carte à Islamabad peut se faire dans des filiales de banques protégées comme par ex. Citibank, Standard Chartered ou HSBC. Il faut éviter de montrer en public de l'argent, des bijoux ou d'autres signes de richesse. Certains incidents ont eu lieu sur les chemins de promenade dans les collines des Margallas, qui sont parfois fermées pour le public.

Des cambriolages (armés) de résidences privées, même dans des quartiers résidentiels considérés sécurisés, peuvent se produire. Des mesures de découragement (gardiens, fil barbelé, chien de garde) sont recommandées.

La situation à Karachi est en ce moment alarmante à cause de grandes opérations sémi-militaires pour libérer la ville de groupes extrémistes et de nombreuses bandes maffieuses. Il est essentiel de toujours rester très vigilant ; tout le monde peut être victime d'un enlèvement. Nous conseillons de toujours adopter un profil discret et de bien préparer tout déplacement. Dans le cas d'émeutes ou de grèves, il vaut mieux ne pas quitter l'hôtel.

En outre, Amnesty International fait état, dans son rapport 2014/15 sur «La situation des droits humains dans le monde » des tensions internes que connaît le Pakistan dont notamment des exactions perpétrées par des groupes armés, des disparitions forcées, du conflit armée interne (notamment des attaques par les Talibans ainsi que du rétablissement de la peine de mort.

Quant au respect de la vie privée du requérant, vu les liens profonds d'amitiés et d'intégration qu'il a durablement développés sur le territoire national, la décision attaquée apparaît contraire à l'article 8 de la C.E.D.H. dès lors qu'elle y porte atteinte de façon disproportionnée.

Force est de constater que les décisions attaquées ne contiennent qu'une motivation stéréotypée.

Or, l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991, en son al. 1er, dispose que « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ».

In casu, le caractère lacunaire et imprécis de la motivation des actes attaqués démontre une absence d'examen sérieux de la situation du requérant.

« Le Conseil du Contentieux des Étrangers peut, en tant que juge d'annulation, contrôler si l'administration a respecté les principes généraux de bonne administration dans sa décision. En s'assurant que la décision initialement attaquée a été prise avec soin et que celle-ci est conforme au principe de confiance et de sécurité juridique, le Conseil n'a pas outrepassé sa compétence d'annulation. En l'occurrence, le Conseil ne s'est pas substitué non plus à l'administration et n'a pas violé le pouvoir d'appréciation de l'administration. Le Conseil a donc pu examiner ce qui précède en se demandant s'il fallait tenir compte de l'issue favorable éventuelle de la procédure de recours en matière de refus d'un permis de travail » (C.E. (14e ch.) n° 220.174, 4 juillet 2012, <http://www.raadvst-consetat.be> (11 janvier 2013); T. Vreemd. 2012 (sommaire), liv. 4, 295) ;

Il n'est pas illégitime pour le requérant d'escompter qu'un pouvoir public normalement prudent et diligent s'oblige à intégrer dans sa décision des motifs pertinents.

Surtout si lesdits motifs sont susceptibles, in casu, de constituer, dans le chef du requérant, des « circonstances exceptionnelles » rendant extrêmement difficile voire impossible un retour au pays - quod est.

Au regard des éléments susmentionnés, qui présentent un caractère majoritairement public, la décision attaquée ne respecte pas le principe de bonne administration, l'auteur ne pouvant se dispenser de respecter tout ou partie de ses engagements. »

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in gebreke blijft een concrete toelichting te verschaffen omtrent het merendeel van de aangevoerde schendingen, te weten artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn -of de zesde considerans ervan, dat is niet duidelijk- artikel 6 van het EVRM, “het” beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 159 van de Grondwet. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissingen slechts een stereotiepe motivering bevatten, verwijst naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en betoogt dat uit de motieven geen ernstig onderzoek blijkt van haar situatie.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Uit de uiteenzetting blijkt dat het middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet -zoals dat wordt voorgeschreven in artikel 8 van diezelfde wet, en naar de vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum.

In de mate dat de verzoekende partij, met de verwijzing naar het reisadvies voor Pakistan van de FOD Buitenlandse Zaken en naar een rapport van Amnesty International, erop doelt dat over de situatie in Pakistan had moeten worden gemotiveerd in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, moet erop worden gewezen dat de asielaanvraag die verzoeker had ingediend werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en dat het beroep dat tegen die beslissing werd ingediend werd afgewezen met het arrest nr. 120 107 van 4 maart 2014. In dit arrest werd vastgesteld dat *‘geen van de partijen met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet had gevraagd om gehoor te worden en zij derhalve, overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, zodat het beroep wordt verworpen’*.

De beschikking waarvan sprake luidde als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en omdat er in de provincie Punjab waaruit verzoeker afkomstig is geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Verzoeker heeft pas twee jaar na zijn beweerde aankomst in België asiel aangevraagd. De Raad wijst erop dat verzoekers laattijdige asielaanvraag een aanwijzing is dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker dit heeft nagelaten ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging. Het feit dat verzoeker onmiddellijk na zijn aankomst een hartaanval kreeg en elf maanden moest revalideren doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker bleek immers wel in staat om een medische regularisatie aan te vragen.

Bovendien wachtte verzoeker ook na zijn revalidatie nog meer dan een jaar om asiel aan te vragen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat dit de geloofwaardigheid van zijn vrees ondersteunt. De Raad ziet niet in hoe het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen de geloofwaardigheid van zijn vrees kan ondersteunen en hij stelt vast dat verzoeker zijn betoog ook niet verder verduidelijkt.

Verder antwoordde verzoeker op de vraag naar zijn actuele vrees dat hij in Pakistan geen werk en geen huis heeft en dat hij hier een paar jaar zou willen werken om geld te verdienen en dan terug te keren

(gehoorverslag, 14). Uit deze verklaringen blijkt overduidelijk dat verzoeker geen vrees koestert waarvoor hij internationale bescherming behoeft. Verzoekers betoog dat hij door een asielaanvraag in te dienen aangeeft dat hij wel degelijk problemen heeft, doet geen afbreuk aan zijn eerdere verklaringen. Verder heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Volgens verzoeker zijn de tegenstrijdigheden minimaal en tasten ze de essentie van zijn relaas niet aan. De Raad stelt echter vast dat de tegenstrijdigheden allesbehalve minimaal zijn en dat ze wel degelijk de kern van zijn asielrelaas betreffen. Zo stelde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij twee weken na het incident werd bedreigd en dat de lijfwacht vijftien dagen bij hem bleef, terwijl het bij het Commissariaat-generaal luidde dat de bedreiging reeds twee dagen na het incident plaatsvond en de lijfwacht een week bleef.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, loute door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat er op dit ogenblik voor burgers in Punjab geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker weerlegt dit niet in zijn verzoekschrift. Hij toont bijgevolg niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers in Punjab op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 39/73, §2 van voormelde wet zal de kamer zonder terechtzitting uitspraak doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van deze beschikking, vraagt om gehoord te worden.

[...]"

Gelet op het feit dat de risico's voor verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst dus reeds door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen werden beoordeeld, de verzoekende partij deze elementen van deze beoordeling kende en hiertegen een beroep heeft kunnen instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat vervolgens werd behandeld, toont zij niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied verder had moeten worden gemotiveerd dan de verwerende partij heeft gedaan.

Verzoeker citeert dan wel uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en verwijst naar een rapport van Amnesty International, maar toont op geen enkele concrete wijze aan dat de situatie sinds de beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, met name Punjab, dermate anders is dat daarover bijkomend zou moeten zijn gemotiveerd in het bestreden bevel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Er kan alleen maar worden vastgesteld dat de verzoekende partij poneert dat zij in België hechte vriendschappen heeft opgebouwd en hier geïntegreerd is, maar zij brengt daarvan geen enkel concreet bewijs bij, zodat zij niet aantoonbaar dat zij hier beschermenswaardige banden heeft of een privéleven dat valt onder deze bepaling. De verzoekende partij toont dus niet aan dat zij deze bepaling dienstig kan invoeren.

In zoverre de verzoekende partij, elders in haar verzoekschrift nog verwijst naar haar gezondheidstoestand, moet er enerzijds op worden gewezen dat de aanvraag die zij had ingediend om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond werd bevonden omdat de verwerende partij stelt, daarin de ambtenaar-geneesheer volgend, dat betrokkene niet lijdt op een zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Pakistan. Ter zake kan worden verwezen naar het uitgebreide advies dat onder punt 1.2 werd weergegeven. Het volstaat uiteraard geenszins, gelet op deze vaststellingen, om louter te verwijzen naar de gezondheidstoestand, zonder dat daarbij met concrete argumenten wordt ingegaan op de desbetreffende beslissing en advies.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS